

[Lysholt Hansen.]

10 pct. fra 1. januar 1976, og så er det i øvrigt hensigten at afskaffe tjenestemandsbegrebet og dermed spare 150 mill. kr. på pensionsvæsenet allerede i 1975-76.

Jeg vil godt sige, at vi vil meget gerne være med til at gå ind i en fordomsfri forhandling om tjenestemandsbegrebet, men vi vil ikke være med til at røre ved noget som helst på dette felt. Hvor vi har givet nogle tilsagn, står vi ved dem også over for de tjenestemænd, som nu er tjenestemænd i dag i henhold til gældende lovgivning.

Men det er svært at forstå, hvorledes man kan spare 150 mill. kr. allerede på pensionerne i 1975-76, hvis man, som fremskridtspartiet siger, vil fremsætte et forslag til lov om at afvikle tjenestemandsbegrebet, for alle, der går på pension i dette år, må da have nogle rettigheder, der ikke sådan uden videre kan afskaffes med et pennestrøg. De fleste af dem har i en årrække indbetalt særlige pensionsbidrag. Man er næppe i stand til at stryge tjenestemandspensionen for mennesker, der er ansat før en ny lovs vedtagelse, og der ville i øvrigt ikke blive pensioneret så stort et antal i 1975-76, at der blev ret mange kroner at spare i pension til dem, slet ikke 150 mill. kr. Men lad det nu ligge.

Tilbage bliver, at mens vi anser de offentligt ansatte for nyttige borgere, der udfører et værdifuldt arbejde, som bør lønnes på linje med andet arbejde, så lader fremskridtspartiet ane, at de offentligt ansatte ikke er deres løn værd, og derfor bør de have deres vilkår mærkbart forringet.

Noget tilsvarende ser vi, når fremskridtspartiet søger at begrænse antallet af offentligt ansatte. Så koster man rundt med de tilbageblevne uden tanke på den tryghed i ansættelsen, som tjenestemændene har i form af ret til ventepenge, pension m. v., når der i forbindelse med omlægning af tjenerne ikke kan skaffes dem passende arbejde.

Rent bortset fra, at nogle af fremskridtspartiets ændringsforslag af denne grund bliver urealistiske eller ganske dyre, viser de partiets manglende respekt for indgåede aftaler. Man må ikke glemme, at tjenestemændene med deres øvrige løn- og ansættelsesvilkår så at sige har betalt for deres særlige tryghed i ansættelsen. Det ses bl. a. af, at en række overenskomstansatte i stat og kom-

mune får højere kontantløn end tjenestemænd, der udfører lignende arbejde. Derfor vil vi i hvert fald i socialdemokratiet respektere de rettigheder, tjenestemændene har.

Et andet punkt, hvor forskellen mellem de to partier viser sig, illustrerer ændringsforslag nr. 462, der foreslår en afvikling af direktoratet for egnsudvikling. I socialdemokratiet ønsker vi erhverv og boliger placeret samfundsøkonomisk og menneskeligt rigtigt ud over hele landet. Vi vil ikke lade den kolde og kyniske markedsmekanisme være ene om at afgøre udviklingen. Så risikerer vi at få uønskede koncentrationer i forholdsvis få meget store byer og tillige en række tilbagestående udkantområder i mere eller mindre forfald. Derfor har vi skabt egnsudviklingsstøtten, som fremskridtspartiet nu vil afvikle for at overlade alt til kræfternes frie spil. Det er meget, meget lidt solidarisk over for vore medborgere i landets fjernere egne, jeg tænker på Nordjylland, Vestjylland, Lolland-Falster.

Og mens vi er inde på erhvervspolitikken, kunne det også være på sin plads at nævne, at vi går ind for en aktiv erhvervspolitik, hvor staten på en række områder yder erhvervslivet en service. Det drejer sig om uddannelse og efteruddannelse af erhvervslivets medarbejdere. Det drejer sig om støtte til forskning og produktudvikling og til konsulentbistand, som støtter erhvervslivet. Det er ting, der er samfundsøkonomisk rentable, men måske ikke kan svare sig privatøkonomisk. Gennem denne aktive erhvervspolitik søger vi ikke alene at ophjælpe erhvervslivet i almindelighed og øge dets evne til at lønne sine medarbejdere ordentligt. Vi søger også at gøre det muligt for de mindre virksomheder at eksistere side om side med de store. Fremskridtspartiet derimod søger at afvikle det meste af erhvervsstøtten og stiller forslag om at overlade så meget som muligt til kræfternes frie spil. Det skal tilsyneladende være jungleloven, der bestemmer vor erhvervsudvikling, ellers er det svært at forstå de mange ændringsforslag til § 11, landbrugsministeriet, og til § 17, handelsministeriet.

Og lad os så lige se lidt på det sociale. Her mener fremskridtspartiet, at man roligt kan afskaffe en række bilstandsordninger m. v., bare man sætter indkomstskatten ned. Så får menigmand jo god råd til selv at betale